

INTERPELLATION 4/2014 rd

Tryggad polisservice

Till riksdagens talman

I sitt program utfäster sig regeringen att anta en mer långsiktig och samlad plan för polisens resurser. Enligt planen ska polisservice finnas i hela landet. I regeringsprogrammet ingår det också utfästelser om att rensa upp i den svarta sektorn. Regeringen målar upp att Finland ska vara det säkraste landet i Europa och säger att ett gott säkerhetsläge och en stark känsla av säkerhet är en viktig del av människors välbefinnande och nationellt sett en viktig konkurrensfaktor. Vi talar alltså om viktiga hörnstenar i samhället som måste vara ordnade på bästa sätt.

Men så ser det inte ut i verkligheten. Med sin politik har regeringen gjort det allt svårare för polisen att fullgöra sina lagstadgade uppgifter. Rörliga polisen försvann med reformen av polisorganisationen och resursbristen är ständigt närvarande i vardagen. Allt detta märks extra tydligt på landsbygden, men också utanför de stora städerna där övervakningen av trafiken har minskat oroväckande mycket. Faktum är att övervakningen inte kan skötas med de nuvarande resurserna och den obefintliga risken att åka fast kan få människor att strunta ännu mer i trafikreglerna.

Anslagsutvecklingen har i själva verket varit en resursminskning trots att Finland hör till de länder i världen som har minst poliser i relation till invånarantalet. Samtidigt växer de privata säkerhetsbranschen så det knakar. I offentliga lokaler har väktarna och ordningsvakterna ökat explosionsartat. Den privata säkerhetsbranschen utövar offentlig makt i allt högre grad och svarar för uppdrag som egentligen ska höra till staten. Förmögna privatpersoner skyddar sig mot brotts-

lighet med larmsystem som produceras av nationella säkerhetsföretag. Allmän ordning och säkerhet blir en handelsvara inom den privata sektorn. Och det är inte rätt för allmän ordning och säkerhet är en av statens grundläggande åtaganden.

Samtidigt som polisen har otillräckliga resurser hamnar också tillståndsärenden och andra polisiära uppgifter i riskzonen. Utredning av vardagsbrott, det vill säga mindre egendoms-, våldsoch narkotikabrott, betyder i dag bara att brotten registreras. Prioriteringar i arbetet stjälar resurser från övriga brottsutredningar, som till exempel de senaste årens satsningar på att bekämpa ekonomiska brott. En ordentlig ökning med en gång av anslagen till förundersökning är alltså en viktig förutsättning för att exempelvis bekämpa den svarta sektorn. Vidare behövs det konkreta satsningar på kvalificerad personal för att polisarbetet ska ge goda resultat. På ett mer generellt plan är detta en förutsättning för att målen efter åtalsprövning inte ska stupa på bristande förundersökning eller regelrätta fel.

Med de minskade resurserna har ordningspatrullerna försvunnit från fältet och ofta är utryckningarna den enda synlighet polisen får. Det finns så gott som ingen tid alls för övervakning i förebyggande syfte. Sparbetinget har lett till att arbetspassen dragits ner för den tid på dygnet när polismännen har rätt att få ersättning för obekvämt arbetstid som på kvällar, nätter och helger.

Också regeringens nödcentralsreform har slagit hårt mot allmänheten. Förr fanns det femton nödcentraler och nu är det bara fem kvar ef-

ter reformen. Servicenivån har sjunkit betänkligt och många nödcentraler lider av total brist på lokalkännedom, vilket har kunnat ställa operatörerna inför vanskliga situationer. Det knappa antalet anställda gör att jobbet är stressigt. Reformen var tänkt att förbättra systemet, men det har blivit tvärtom. Före reformen hade nödcentralerna exakta uppgifter om olycksplatserna. I dag är det inte längre så, utan räddningsverket måste själv kontrollera koordinaterna. Hjälpn kommer fram långsammare och i värsta fall kan man förlora människoliv.

Utöver allt detta försämras det allmänna säkerhetsläget i vårt land av situationen ute i världen och allt den för med sig. I slutändan påverkas utan vidare också skyddspolisens (Skypo) arbete. Det har förekommit uppgifter i medierna om att det också från Finland har rest fanatiska islamister till krishärdarna i Mellanöstern. När dessa religiösa fanatiker återvänder till Finland har en del av dem genomgått en radikalisering. Det om något är ett hot mot allmänhetens säkerhetskänsla. Vi måste alltså satsa mer på Skypo, både på verksamheten och på resurserna, för att den ska kunna möta alla framtida utmaningar.

Vi i sannfinländarnas riksdagsgrupp anser att regeringen systematiskt nonchalerar de politiska strategier som den tidigare så högtidligt åtagit sig att genomföra. Det finns en diskrepans mellan de viktigaste målen i regeringsprogrammet och lösningarna, som pekar på att regeringen handlar inkonsekvent. Ett talande exempel är att polisförvaltningen i den senaste budgetmanglingen tilldelades totalt otillräckliga ekonomiska resurser i relation till polisens arbete. Regeringen saknar den insikt som behövs för att styra ett samhälle utöver att den inte ger prov på särskilt stort politiskt engagemang och stöd för att trygga verk-

samheten inom polisen. Följden av allt detta är att allmänheten ytterligare förlorar tron på att kunna ha en trygg och fungerande vardag.

På grundval av det ovanstående och med hänvisning till 43 § i Finlands grundlag framställer vi följande interpellation till den behöriga ministern:

Vilka nya och omedelbara åtgärder kommer regeringen att vidta för att förbättra säkerheten i vardagen,

hur ska man förklara den diskrepans som förekommer mellan målen i regeringsprogrammet och de konkreta besluten,

hur tänker regeringen i det rådande internationella läget se till att skyddspolisens kan möta tidens utmaningar,

hur tar sig regeringens påståenden om att indragningen av rörliga polisen har ökat resurserna ute på fältet uttryck,

hur har polisens uttryckningstider utvecklat i glesbygden efter omorganiseringen; regeringen själv påstår att reformen har gett polisenheterna starkt funktionsförmåga,

hur gararderar polisen sig inför följderna av sin kriminalpolitik när brottsutredningar i hög grad håller på att bli brottsregistreringar och

hur vill regeringen rätta till sina fel i nödcentralsreformen, som skulle ge allmänheten bättre service?

Helsingfors den 4 september 2014

Ismo Soukola /saf
Juho Eerola /saf
Ritva Elomaa /saf
Teuvo Hakkarainen /saf
Lauri Heikkilä /saf

Reijo Hongisto /saf
Olli Immonen /saf
Ari Jalonen /saf
Anssi Joutsenlahti /saf
Johanna Jurva /saf

Arja Juvonen /saf
Pietari Jääskeläinen /saf
Pentti Kettunen /saf
Kimmo Kivelä /saf
Osmo Kokko /saf
Laila Koskela /saf
Jari Lindström /saf
Maria Lohela /saf
Anne Louhelainen /saf
Pirkko Mattila /saf
Lea Mäkipää /saf
Hanna Mäntylä /saf
Martti Mölsä /saf
Mika Niikko /saf

Jussi Niinistö /saf
Pentti Oinonen /saf
Tom Packalén /saf
Pirkko Ruohonen-Lerner /saf
Vesa-Matti Saarakkala /saf
Timo Soini /saf
Maria Tolppanen /saf
Reijo Tossavainen /saf
Kaj Turunen /saf
Kauko Tuupainen /saf
Pertti Virtanen /saf
Ville Vähämäki /saf
Juha Väätäinen /saf
Mika Raatikainen /saf